

somhed der jo paa andre Maader stilles store Krav, eller om det ikke hellere burde henlægges til rent fiskale Myndigheder. Naar man imidlertid har bibeholdt den bestaaende Ordning paa dette Punkt, er Grunden hertil dels den, at der ikke i de enkelte Jurisdiktioner findes fiskale Embedsmænd, til hvem det ommeldte Tilsyn hensigtsmæssig kan henlægges, og at det vilde føre til for stor Ulejlighed for alle vedkommende, om de i ethvert Tilfælde af den heromhandlede Art skulde henvende sig til den nærmeste Amtstue, der maaske ligger i en By, hvor de ellers intet have at gøre, eller endog til Skattedepartementet, dels den at Skifteforvalterne i Kraft af deres øvrige Virksomhed dog ikke kunne undgaa at faa med Afgiftsberegningen at gøre, og at de i mange Henseender sidde inde med bedre Forudsætninger for Udøvelsen af det her omhandlede Tilsyn end de rent fiskale Embedsmænd. Ulemperne ved det forøgede Arbejde, der paalægges dem, vil ogsaa i det væsentlige kunne afhjælpes ved en passende Forøgelse af deres Kontorhold, dersom saadant maatte vise sig fornødent.

Endnu skal man fremhæve, at Lovforslaget saavel med Hensyn til Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden som med Hensyn til den nærmere Bestemmelse af den afgiftspligtige Værdi har søgt at knytte Afgiften saa nær som mulig til den virkelige stedfundne Berigelse, saaledes at Afgiften først fordres erlagt, naar de arvede Midler komme Arvingen til Gode, og kun af, hvad der virkelig kommer ham til Gode, men da til Gengæld af hele dettes Værdi.

Hvad endelig Størrelsen af den foreslaaede Afgift angaar, da har man som før nævnt ment at burde sætte denne med stigende Procent, ikke blot som hidtil efter Arvingernes Slægtskabsforhold til Arveladeren, men tillige efter Størrelsen af den arvede Formue. Da Arveafgiften imidlertid, selv om den formelt opkræves af den afdødes Efterladenskaber, dog i Virkeligheden er en Beskatning af Arvingerne, hvis Erhvervelse den formindsker, maa Afgiftens Størrelse ikke bestemmes efter det samlede Beløb af Arveladerens Efterladenskaber, men efter den Arvelod, den enkelte Arving erhverver, idet Arvingens Skatteevne jo som Regel ikke forøges ved, at andre samtidig arve den samme Arvelader. Dette medfører imidlertid, at de højere Satser i Afgiftsskalaen ville komme til Anvendelse i langt færre Tilfælde, end om man beregnede Afgiften efter Størrelsen af den samlede Arvebeholdning. Dette maa selvfølgelig tages i Betragtning ved Fastsættelsen af Afgifts-

skalaen og vil medføre, at man, hvis man vil opnaa en kendelig Indtægtsforøgelse for Statskassen, navnlig i et Land som Danmark, hvor Antallet af store Formuer ikke er betydeligt, maa lade Afgiftsforhøjelsen begynde allerede ved ret beskedne Arvelodder.

Som det vil ses af Lovforslaget, har man dog ment for de tre første Arveklassers Vedkommende at kunne blive staaende ved de nuværende Afgiftsprocenter for de helt smaa Arvelodder, men man har derefter ladet Afgiften stige progressivt med i alt 5 pCt. indenfor hver Afgiftsklasse, saaledes at der af de største Arvelodder bliver at svare henimod 6, 9 og 12 pCt., eftersom de henhøre under 1ste, 2den eller 3die Afgiftsklasse, medens man har udskilt de fjerneste Slægtninge og ikke beslægtede som en 4de Arveklasse med en 3 pCt. højere Afgift.

Med Hensyn til de Betragtninger, som have ført til denne Afgiftsskala og dennes nærmere Udformning, maa henvises dels til de efterfølgende Bemærkninger angaaende det sandsynlige finansielle Udbytte, dels til Bemærkningerne til Lovforslagets § 2. Dog skal man endnu her nævne, at man har fundet det rettest at begrænse Anvendelsen af den progressive Skala til Arv, der tilfalder fysiske Personer, idet jo Forudsætningen om den stigende „Evne“ ved stigende Arv ikke paa samme Maade gør sig gældende med Hensyn til Arv, der tilfalder Stiftelser, Foreninger eller andre juridiske Personer. For saadan Arvs Vedkommende, der jo tillige har den Ejendommelighed, at Arvemidlerne undrages fremtidige Arvefald og derved ogsaa den til disse knyttede Beskatning, er der foreslaaet en fast Afgift af 12 pCt., omtrent svarende til Gennemsnittet af 4de Klasses Arveafgift.

Det er ugørligt med Sikkerhed at angive, i hvilket Omfang Lovforslagets Afgiftsforhøjelse og nye Optrækningsregler ville forøge Statskassens nuværende Indtægt af Arveafgiften. Man skal anføre de Data, paa hvilke der kan bygges et Skøn, og det omtrentlige Resultat, man herved kommer til.

Formueskatten for Finansaarene 1904-05 og 1905-06 opkrævedes paa Grundlag af en Formue, der androg ca. 4,40 Milliard Kr. Dersom Arveafgiften skulde opkræves af samme Værdier som Formueskatten, og hvis disse Værdier efterhaanden vare til Stede ved Arvefaldet, er der, hvis de i nærværende Forslag indeholdte Regler maatte